

SF

eribanas

W. Michael Gear

ŽVAIGŽDŽIŲ SMŪGIS

456

PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

W. Michael Gear ŽVAIGŽDŽIŲ SMŪGIS

Mokslinės fantastikos romanas

Instant Sovietų imperijai, ko gero, atsitiko toks įvykis, kad galingiausios pasaulio valstybės nutarė viską įslaptinti. Žemę aplankė paslaptiniai ahimsos. Negana to, kad šie ateiviai vos ne stebuklingu būdu neutralizuoja mūsų planetos termobranduolinius ginklus, bet ir pareikalauja didelio būrio geriausių Žemės specialiųjų dalinių smogikų vykti su jais į Galaktikos gelmes. Žemė atsisakyti negali, nes ahimsos grasina tiesiog susprogdinti ją. Tačiau įvykiai susiklosto dar keisčiau, nei buvo įmanoma nuspėti...

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
456 tomas. Serija įkurta 1990m.
W. Michael Gear - STARSTRIKE
New York, DAW books, 1990

Copyright © by W. Michael Gear, 1990
Cover art copyright © by Jim Burns, 2000
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2009
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Džonas Atvudas žingsniavo koridoriumi, įsiklausydamas į ritmišką kulnų kaukšėjimą koklinėmis grindimis. Keista, jog daiktų pasauliui visai nerūpi, kas jam nutiko. Tai tikra nuolankumo pamoka: jį išrinko Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentu, o batų kulnai, liesdamiesi prie koklių, kaukši kaip ir kaukšėję. Garsas nepasikeitė.

Pasukęs už kampo, jis atsidūrė paskutinėje salėje priešais Operatyvinį Strateginį Centrą. Giliai įkvėpė. Stiklinės apsaugos kamerų akys stebėjo jį. Paprastai bežadėje salėje girdėjosi tik prislopintas kondicionierių zvimbimas. Jis nemėgo požeminio Baltųjų Rūmų aukšto. Galbūt šitas rūsys tiko Džonsonui, Niksonui, Reiganui, kurie vogčiomis nusileisdavo čia, tikėdamiesi pasilikti akis į akį su klastingais savo karinės strategijos planais, tačiau Atvudui šita vieta niekada neatrodė maloni. Čia buvo priimami sprendimai, kurie nulemdavo žmonių likimus. Jis tai žinojo iš savo karčios patirties. Naujasis prezidentas paniuro, tarytum slapta valdžia, kuria, regis, buvo pritvinkęs patalpų oras, galėtų suteršti jo sielą.

"Velniai rautų, kaip ne laiku! - mąstė Džonas. - Jei nutraukė spaudos konferenciją ir sustiprino mano asmens apsaugą, vadinasi, atsitiko kažkas rimta. Tai kas vis dėlto atsitiko?!"

Jis sustojo priešais plienines duris, pažvelgė į kamerų objektyvus ir linktelėjo ginkluotiems jūrų pėstininkams. Po to surinko savo kodą užrakte ir įsmeigė žvilgsnį į galutinės identifikacijos objektyvus. Sunkios šarvuotos durys spragtelėjusios atsivėrė. Atvudas išgirdo suneirimusį Fermeno balsą:

- Jėzau Kristau! Negali to būti! Tai neįmanoma! Tai...

Užgesusiame ekrane atsispindėjo pilkas pulkininko Fermeno veidas. Nugara sukumpusi, mentės lipa viena ant kitos... tarsi jis būtų pasirengęs atremti smūgį. Ant plinkančios galvos lempų šviesoje blizga prakaito lašeliai.

Baukščiai mirksėdamas prezidentas Atvudas apžvelgė pažįstamą patalpą. Uniformuoti tarnautojai sustingę sėdėjo prie savo terminalų. Viena moteris akivaizdžiai atrodė ištikta šoko - ji tik purtė galvą. Žemės rutulio žemėlapiu reljefo kontūrai užpildė dviejų sienų erdvę - tik žemynai ir vandenynai, paprastai apšviesti mažų lempučių, žyminčių povandenių laivų, lėktuvų bei antžeminių raketų buvimo vietas,

dabar buvo užgesę.

Atvudas žvilgsniu perbėgo monitorius. Šviečiantys ekranai užėmė visą sieną. Tačiau ta siena atrodė tarsi apmirusi. Pirštai nekantriai bėgiojo klavišais, žmonės, užsidėję ausines, šaukė į mikrofonus, bet jų balsai liko be jokio atsako. Daugybė žmonių, galybė technikos, tačiau elektroninis strateginės apsaugos centras atrodė tuščias.

- Kas čia dedasi? Aš nebaigiau spaudos konfer...

- Sugedo sistema! - sutrikęs Fermentas pastūmė savo kėdę.

- Negali to būti, - sumurmėjo prezidentas ir pajuto duslius širdies smūgius krūtinėje. "Sugedo? Kaip? Visa apsaugos sistema?" - O ką Priešlėktuvinė gynyba?..

- Nieko! - suriko Fermentas. - Telefonai, ilgujų bangų ryšys, faksai... viskas apmirė! Velnias, o aš kaip tik nusiunčiau kapitoną Marstoną patikrinti, kaip veikia telefonai automatai.

Atvudas sustojo kambario viduryje, jo galvoje viskas susijaukė, jis sudėjo rankas tarsi ketintų melstis.

- Bet negali šito būti! Juk milijardus investavome, siekdami, kad sistema būtų nepažeis-

džiama. Mes... mes...

Drebančiu delnu Fermentas nusišluostė stambų veidą.

- Aš turiu energetikus diagnostikus. Nė velnio! Jų prietaisai, kaip ir visi kiti, neveikia. Tarytum elektros energija ėmė ir išgaravo...

- Išgaravo? Bet juk energija *negali* išgaruoti.
- Atvudas nervingai perbraukė ranka per tvarkingai sušukuotus plaukus. Tik dabar jis iki galo suvokė, kas atsitiko. Visu prezidento kūnu nuvilnijo silpnumas. - Dieve mano. Dieve mano...

Spragtelėjo sunkios durys, įėjo susivėlęs kapitonas. Išmuštas raudonomis dėmėmis, sunkiai kvėpuodamas. Vos atgaudamas kvapą, išpyškino:

- Ką tik iš aparato, esančio išorinėje pastato dalyje, pavyko prisiskambinti į Koloradą. Čejen Mauntenas tyli. Karinių Oro Pajėgų bazė taip pat. Negalime susisiekti nei su strateginiais bombonešiais, nei su povandeniniais laivais.

Atvudas išsižiojo, jis niekaip negalėjo patikėti. Pulkininkas Fermentas apstulbęs žiūrėjo į jį.

- Pone prezidente, sugadinta *visa* apsaugos sistema.

- Apsauginis ekranas... Ne, negalėjo šitaip

atsitikti akimirksniu!

Iš visų pusių jį apsupo sunerimę veidai, visi laukė paaiškinimų.

- Rusai? Ar jie galėtų?..

Stori Fermeno pirštai it vorai judėjo klaviatūra.

- Neįmanoma! Jie negalėjo sugadinti visos sistemos - jie nepajėgūs to padaryti. Rusai? Negaliu tuo patikėti. Juk visa jų elektronika pirкта iš mūsų... arba pavogta.

- Visa gynybos sistema!? - Atvudo burna išdžiūvo. Nematantčiomis akimis jis įsisiurbė į didžiulį pasaulio žemėlapi. Nejaugi rusų kariai jau pajudėjo? Nejaugi jie ėmė veržtis į šiaurę? Kada? Prieš dešimtį minučių? "SS-26" raketos jau pradėjo savo skrydį? O povandeninis rusų laivynas? Galbūt kol jis čia stovi ir spokso į žemėlapi, torpedos jau baigia savo grėsmingą maršrutą? Gal Jungtinės Valstijos jau apskritai nustojo egzistavusios? Ką jis gali padaryti?

Atvudas puolė prie raudonojo telefono aparato, prispaudė prie ausies ragelį. Tyla. Apimtas panikos, apžvelgė darbuotojus ir sutiko išsigandusius, sutrikusius jų žvilgsnius.

- Mes netgi negalime atsakyti jiems tuo pačiu bei atremti smūgį?

- Na, sere. Mes bejėgiai.

Jis pasisuko į šarvuotas duris, spustelėjo mygtuką. Tyla.

- Durys neveikia, - liūdnu balsu patvirtino jis akivaizdų faktą.

- Kas? - Fermentas pažvelgė į duris baimės pilnomis akimis.

Atvudas vos nesuriaumojo iš nevilties bei siaubo. Visa išorinė jo puikybė ištirpo, jis iš visų jėgų užgulė durų rankeną. Užrakto mechanizmą gaubė keistas spindintis pusrutulis. Jis spaudė rankeną vėl ir vėl. Nieko. Prezidentas užsimerkė, sunkiai atsikvėpė, pamėgino susitvardyti.

- Beviltiška, - Atvudo balsas drebėjo. - Mes uždaryti. Ar selektorius veikia?

Kapitonas Marstonas aplaižė lūpas ir ėmė įdėmiai apžiūrinėti veidrodinį paviršių, staiga apgaubusį durų užraktą.

- Kas tai?

Marstonas pabandė pasukti veidrodinį pusrutulį, jo pirštai nuslydo.

Fermentas iš visų jėgų spaudė iškvietimo mygtuką ir šaukė į selektorių. Nieko. Tyla. Gaudydamas orą, jis nubraukė nuo veido prakaitą.

- Na ką gi, mirsime čia, - sušnabždėjo Atvudas iki skausmo sunėręs pirštus. Jo žvilgsnis atsitiktinai sustojo ties priešais stovinčiu kompiuteriu ir įsmigo į ekraną. - Kas tai? - paklausė jis, jausdamas, kaip vibruoja krūtinė.

Fermeną nusekė jo žvilgsnį ir išsižiojo iš nuostabos. Po to sunkiai sudribo kėrėle.

Ekране plaukė žodžiai:

"Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentui.

Sveikiname jus! Jėgos demonstravimas visada šlykštus dalykas. Tačiau tai, ką mes jums pademonstravome, gali atvesti prie pasaulio pabaigos. Juk patys suprantate. Mums būtina užmegzti su jumis kontaktą, ir šitoks būdas mums pasirodė priimtinausias."

Technikas, pažvelgęs į kontrolinį įrenginį, suriko:

- Pone prezidente! Sistema išjungta! Šito negali būti! Mano prietaisai rodo, jog pagrindiniame maitinimo šaltinyje nėra srovės!

Prezidentas atsisėdo į kėrėlą, stebėdamas ekrane plaukiančius vis naujus ir naujus žodžius. Jis tik kartojo:

- Dieve mano... Dieve mano...

Generalinis sekretorius Jurijus Golovanovas

kovojo su pykinimu - taip būdavo visada, jam leidžiantis į gelbėjimo šachtą. Kai liftas krisdavo žemyn, jo skrandis pašokdavo iki širdyje likusios tuštumos, o kai liftas lėtino greitį, skrandis sugriždavo į savo vietą beveik plokščias.

Išėjęs iš lifto, jis pamatė prie specialaus metro traukinio laukiantį KGB generolą Andriejų Kucovą. Sunėręs už nugaros rankas, generolas nervingais žingsniais matavo aikštelę. Netgi "gruodžio dienomis", kai jų gyvybės kaboję ant plauko, jis neatrodė toks sunerimęs.

- Andriejau? Kodėl mūsų neįspėjo? - Golovanovo balsas buvo šaižus.

Kucovas skėstelėjo rankomis. Jo balse skambėjo sunkiai tramdomas pyktis:

- Kas galėjo to tikėtis? Nebuvo nė menkiausias užuominos! Tenai dirba geriausi mano žmonės. Amerikiečių saugumo tarnyboje yra du puikūs mūsų agentai. Jie nieko nežinojo! Neįtikėtina!

Vagonas pajudėjo, ir Golovanovas pasakė:

- Nori tikėti, nori ne, bet jie *tai* padarė! Mes kažką pražiopsojome, kažkokį svarbų signalą.

Kai jis atsisėdo, sėdynė sugirgždėjo nuo svorio. Traukinys įsibėgėjo.

- Ar dar turime bent kiek laiko? - paklausė Golovanovas, žvelgdamas į pro šalį bėgančias koklines sienas. Vagonas lėkė po Raudonąja aikšte, greitai toldamas nuo Kremliaus Leningrado prospekto link.

Kucovo akys susiaurėjo.

- Nežinau. Pasiunčiau žmogų pas maršalą Kulikovą. Jis raketinės kariuomenės vadas, turėtų žinoti. Radarai neveikia. Ryšio nėra. Mes izoliuoti.

Golovanovas atsilošė sėdynėje. Pirštai nervingai glamžė itališko kostiumo audinį. Širdį sukaustė šaltis.

- Mes tarytum mirę, kaip ir šitas raudonas telefonas. Jie laimėjo. Tikiuosi, jog bent pavyks įspėti raketinę kariuomenę. Andriejau, niekaip negaliu suvokti, kaip jiems pavyko sugadinti tik apsaugos sistemą? Juk visa Maskva apšviesta!

- Jų technologijos visada lenkė mūsų. - Kucovas, žiūrėdamas priešais save, nusišnypštelė, nusivalė nosį.

Kai jiedu pasiekė aerodromą, veidus nudegino ledinis vėjas. Jų laukė reaktyvinis lėktuvas. Staugė turbinos. Jurijus Golovanovas kildamas trapu kiek stabtelėjo, pažvelgė į Maskvos žibu-

rius. Tolumoje niūrūs pastatai buvo apšviesti gatvės žibintų, žmonės, susikišę į kišenės rankas, nuleidę galvas, skubėjo šaligatviais. Įstaigų langų šviesa kvadratinėmis dėmėmis atsispindėjo ant gatvės grindinio. Pliki medžiai sustingo laukdami pavasario, kuris gali jau niekada nebeateiti...

Jis galvojo apie visus šiuos gyvenimus, smilkstančius tarytum kubietiškas cigaras. Kiek svajų, kiek siekių bei vilčių mirs šįvakar? Visi šitie žmonės net neįtaria, kas jų laukia. Meilė ir neapykanta, baimė ir žavesys - viskas žus radiacijos bei chaoso ugnyje. Kažin ar greitai iš dangaus pasipils "MX" raketos? Kiek dar liko iki tos akimirkos, kai jo gimtoji Maskva, jo namai pakils į viršų plazmos bei radiacijos debesyje?

- Mano tauta... Vargšė nelaiminga mano tauta...

Nejaugi Gorbačiovas buvo neteisus? Atsakymo nebuvo. Sekretorius papurtė galvą, kietai sučiaupė lūpas ir klupdamas kilo aukštyn. Jie dar spės atsiplėšti nuo žemės. Po kokios valandos bus saugūs, atsidurs Žiguliuose. Ir iš tenai pamatys, kas liko iš Maskvos po amerikiečių atakos. Jis vėl pajuto skausmą viduriuose. O po minutės jiedu su Andriejum Kucovu

pakilo į orą.

Sargybiniai markstėsi, apšviesdami pakilimo taką signaliniais blyksniais, jie nematė nieko, tik aplinkui skraidančius vėlyvo rudens lapus, blaškomus nenuoramos vėjo.

Majoras Viktoras Stukalovas vilko ant pečių griozdišką trišakį naktinio stebėjimo vamzdį. Jis judėjo lėtai ir atsargiai. Akys įdėmiai žvelgė į tarpeklio tamsą. Dešinėje pusėje jis daugiau jautė, negu matė, leitenantą Miką Gabaniją. Viktoras įtaisė stebėjimo vamzdį ant nelygaus grunto, sureguliuavo optiką. Akmenuoto tarpeklio dugne aplink sunkvežimius zujo žmonės - virė gyvenimas.

Vyriškis įsitaikė tarp uolų. Jo tvirtą raumeningą kūną slėpė naktis. Viktoras palinko prie vamzdžio, žvalgydamas taikinį. Netrukus prasidės mūšis. Dirglumą juto visame kūne - įsitempę raumenys, drebulys. Jis stebėjo, kaip apačioje iškraunami sunkvežimiai. Pirštai palietė smakro liniją. Metas.

- Varyk! - įsakė jis, pakeldamas ranką.

Ir tą pačią akimirką ant apačioje stovėjusių mašinų pasipylė raketos, tempdamos paskui save dūmų šleifą. Baltus ugnies blyksnius ly-

dėjo sprogimai. Bombos svaidė apsaugininkus į visas puses, rausė duobes. Mulai spardėsi, tampomi konvulsijų, klykiančios žmonių figūros stumdėsi, mėgino išstrūkti iš liepsnojančio pragaro.

- Pirmyn! - suriko Viktoras į prie riešo pritvirtintą mikrofoną.

Pro žiūronus jis galėjo stebėti savo specialaus dalinio karius, bėgančius žemyn nuo uolų. Girdėjosi traškesys, poškėjo šūviai.

Viktoras pakėlė akis į dangų. Jis nekentė šito karo. Nekentė Afganistano. Ko tik čia neteko patirti! Suirzęs vyriškis nusispjovė į tamsą. Iš pat pradžių Afganistanas buvo sukništa pamazgų duobė. Tai Brežnevas pasiuntė čia karius. Tebūnie jis prakeiktas. Prie Gorbačiovo rusų kariai pasitraukė iš Afganistano, bet tai buvo tarsi signalas uzbekams - jie sukilo...

Apakinti raketų atakos, vietos gyventojai pagaliau atsitokėjo ir, slėpdamiesi už liepsnojančių sunkvežimių, pradėjo atsišaudyti. Nešuliniai gyvuliai kaukė, o specialaus dalinio snaiperiai vieną po kito kapojo žmones iš kulkosvaidžių.

Viktoras vėl pažvelgė į dangų. Nė vieno priešų lėktuvo ar sraigtasparnio....